

Genf és Bruxelles

Irta:
Kemény Lajos

A mai kor egyik legégetőbb problémája a béke kérdése. Ma, amikor az államok — és elsősorban a fasiszta államok — szinte őrült arányokban fegyverkeznek, ma, amikor még ki sem láboltunk az elmúlt világháború borzalmaiból, ismét fennáll az a lehetőség, hogy az imperializmus legkisebb szikrája lángrollobbanthatja az egész világot.

Mi sem bizonyítja jobban a kérdés megoldásának a fontosságát, minthogy egymást érik a leszerelési konferenciák, amelyek azonban mindeddig semmi pozitív eredményt nem tudtak elérni. Mintha ez a kérdés a Népszövetség csődjét jelentené. A csak a saját államuk nagytökeiseinek érdekeit szem előtt tartó politikusok békéről szavalnak a békekonferenciákon, a magánkézen lévő fegyvergyárak pedig a kitűnő profit miatt ontják magukból a borzalmas pusztítást véghezvivő fegyvereket, tankokat, ágyúkat, repülőgépeket, gázbombákat.

Egyik legfontosabb teendő egyelőre talán a fegyvergyárak államosítása lenne, hogy a legnagyobb fegyvergyárak ne szárnyalják túl egymást a profithajhászásban, minél több fegyver piacradobásával.

Már humánusságból is — legyen az akár polgári humánusság — egy gondolkozó ember sem engedheti meg, hogy a hadiipar osztalékai fokozódjanak a maroknyi jólszituált nagytőkés hasznára, akik a különböző floridai, francia és olasz Rivierán napoznak, lehet, hogy könyöradományokat osztogatnak, amely tettükről hasábos tudósításokat közöl a napisajtó, dicsérve emberszeretetüket, míg másfelől a legordinárébb módon kihasználják munkásaikat.

A legutóbb megtartott két békekonferenciának a tárgysorozatán többek között szerepelt ez a kérdés is.

Szeptember első napjaiban Bruxellesben gyűltek össze a politikusok. Ezen a konferencián a következő négy határozatot fogadták el egyhangúlag:

1. Kölcsönösen el kell ismerni a megkötött szerződéseket.
2. Korlátozni kell a fegyverkezést és lehetetlenné tenni a hadianyagkereskedelmet, azaz nacionalizálni a fegyvergyártást.
3. Erősebb alapokra kell fektetni a Népszövetséget, hogy megakadályozhassa a háború kitörését.
4. A Népszövetség keretein belül jólműködő szervezetet kell létesíteni, amely ellenállást tanúsíthatna a különböző háborús provokációknak.

Vessünk közelebről pillantást ezekre a határozati pontokra:

A határozat második pontját, vagyis a fegyverkezési lázt már július—augusztusi kettős számunkban alaposan megtárgyaltuk s így erre most nem kell kitérnünk.

Ami a harmadik pontot illeti, ezzel kapcsolatban vessünk egy pillantást a háború- és fasiszmus-ellenes világkomité nyílt levelébe, amelynek ez az alap gondolata: „A Népszövetség magatartása az

egyres államok magatartásától függ. Arról van tehát szó, hogy a kormányok politikáját a széles néptömegek akaratának vessék alá.“

A Népszövetség a mai napig nem állt feladata magaslátán. Ebből azonban nem vonható le az a konzekvencia, hogy a Népszövetség semmi szerepet nem játszhat a béke megőrzésében. Ez teljesen hibás következtetés lenne. Ezt a következtetést csak az uszítók vonhatják le, akik a saját érdekeik védelmezőjévé akarják reorganizálni a Népszövetséget, amely ezáltal jelentéktelenné válnék s ahol csupán plátói beszédek és deklarációk hangzanának el, amelyek természetesen senkit sem köteleznének semmire.

Ezeknek a határozati pontoknak a sikeres keresztülvitele után közelebb leszünk a világbéke égető kérdésének megoldásához.

A bruxellesi konferenciával egyidejűleg tartották meg Genfben — a Népszövetség, paktumok, szerződések és elkeseredett értekezletek színhelyén, a kijátszások, bölcselkedések otthonában és ezer eszme temetőjében — a világ ifjúságának békekonferenciáját azzal a céllal, hogy megnyerjék az ifjúságot — politikai és felekezeti különbségre való tekintet nélkül — a háború elleni küzdelemre, hogy megakadályozzák a népek közötti öldöklést, amely néhány nagytőkésnek a világpiac megszervezését jelenti, akik aranyukkal tartják fenn hatalmukat és mintegy láthatatlan erő, hátráltatják az emberiség haladását csak azért, hogy aranyrudakkal tömhessék meg banktrezorjaikat, amelyre azt mondhatják: „Ez az enyém!“

Jellemző, hogy a világ két legnagyobb fasiszta állama, — Németés Olaszország — amelyek annyiszor hangoztatták humanizmusukat, békeszeretetüket — s ezt a békeszeretetet imperialista törekvéseikkel „fényesen be is bizonyították“, — most nyíltan léptek fel és egyik békekonferencián sem képviseltették magukat. Semmi sem bizonyítja jobban, mint ez a lépés, hogy a két ország semmibeveszi a béketörekvéseket, semmibe veszi a nép életérdekeit és úgyszólván békeellenes frontot alkot. Ezzel szemben, ha egy nappal késve is, mégis megjelent a spanyol delegáció, amelyben többek között egy fiatal nő is volt, aki karján és nyakán meg volt sebesülve, ugyanis aktív részt vett a szabadságért folyó harcokban. E két eseményhez, azt hisszük, nem szükséges kommentárokat fűznünk.

A mai fiatalságnak arra kell törekednie, hogy megakadályozza a felhalmozott pusztítóanyagok lángallobbanását, amelyeket végsőkéig hevítettek a szociális és nacionális törekvések. Az ifjúságnak igazságos békét kell követelnie a világ összes államainak számára és ezzel a maga részére is. Jogot kell követelnie az életre, a munkára és semmiképpen sem testvérgyilkolással oldani meg életproblémáit, más nemzetek kárára, mert könnyen megtörténhetik, hogy ezzel a saját vesztét okozza. Meg kell akadályoznia azt, hogy ember embert, nép népet kizsákmányolhasson. Az ifjúságnak kell képviselnie a teljes szabadságot és egyenlőséget.

A háború nem ismeri el az embernek mindezeket a törekvéseit, csak az emberi testek megcsonkítását, emberéletek kioltását és területek meghódítását, amelyeken a megmaradt népet eszközválogatás

nélkül a legbrutálisabban kihasználják. A háború barbárságba ragadja az embert, vadállati szenvedélyeinek felszítója. A háború a kiválasztott fajták vérszomjas inváziója, amelyet a nagytőkések által megfizetett alapnélküli filozófia kelt életre, a sajtó szít fel és kizárólag az aranyborjúnak és telhetetlen követőinek javát szolgálja.

Az ifjúság köteles harcolni a békéért és bátran szembeszállni az imperializmus háborús törekvéseivel. Ehhez az egész világ ifjúságának összefogására van szükség. És ezt a célt szolgálta a genfi ifjúsági békekonferencia.

A nemi inség

Kivonat
Schmidt János
cikkéből

...„A nemi éhség, a libido, sokkal több, sokkal különfélébb objektumokat (tárgyakat) tud felhasználni a maga csillapítására, mint a tulajdonképpeni éhség. Csak a legvégsőbb éhség, inség esetén fognak az emberek fa- vagy bőrdarabokat enni, de már sokkal kisebb inség a nemiség terén elegendő ahhoz, hogy perverz (visszás) irányokba terelődjék a nemi ösztön. Jó példáit lehet ennek megfigyelni a különféle fegy- és fogházakban, büntető- és javító intézetekben, kolostorokban, hadifogoly- és internáló táborokban, stb. A nemi éhség, a libido, mindent felfal, ha jobb élelmet nem kap, akkor például a verést, megalázást, kegyetlenséget és még sok más, ennél furcsább dolgot is meg tud emészteni. Így pl. a rendszeres verést alkalmazó nevelés egyik legfontosabb oka a flagellantizmus nevű, Németországban is nagyon elterjedt perverzítésnek, amelynél csak akkor áll elő nemi kielégülés, ha ostorcsapásokkal megkínózzák az objektumot, illetve a szubjektumot (a nemi kívánság tárgyát, illetőleg alanyát). A libido normális táplálékának hiánya esetén a homoszekszuális (egynemű nemi kívánság) irányba való elfajulás vagy a befelé való perversitálódás, az elfojtás, az eltolódás, stb. is könnyebben állnak elő.

A biológia (élettan) felfogása szerint csak a táplálék és a szerelmi objektum utáni éhség alkotják azt a két erőforrást, amelyekből az összes többi indulataink is táplálkoznak. *Liebe und Hunger regieren die Welt.* (Éhség és szerelem kormányozza a világot.) Így a lelkesedés, a vallási fanatizmus, a művészi lendület, a tudományzomj és egyéb indulatfajták is mind az említett két energia-rezervoárból (erőtartályból) merítik a hajtóerejüket. Mint ahogy minden festékanyag, ami a testben van : a bőrnek, a hajnak, az emésztési produktumoknak, stb. a színe, mind egyetlen forrás-